

D'ACI I
TARDOR 1933

PREU 5 PTS.

Sala Barcino

V. GARCIA SIMON
MARCHAND DE TABLEAUX

Salons destinats a Exposicions de pintures

MARCS—GRAVATS—MOTLLURES

Rbla. Catalunya, 29 — Tel. 15677

Dents
blanques
i brillants
i boca sana,
s'obtenen
usant els

Dentifricis

HIGEA

Demaneu-se
en farmàcies
i perfumeries

AMB L'APARELL «PERMO» S'OBTÉ:

millor cuina
millor rentat
afaitar-se millor
les dents més blanques
la pell fresca i setinada
millor toilette
bany deliciós
supressió d'incrustacions
veritable economia de
carbó — sabó — gas.

Confort

«PERMO»

TENIU A CASA VOSTRA UN ENEMIC INVISIBLE
L'ENEMIC ÉS LA CALÇ QUE PORTA L'AIGUA

Quan haureu eliminat l'excés de calç de l'aigua i comprovat els avantatges de tenir aigua descalcaritzada per «PERMO», viureu d'una manera més sana i més agradable

SERVIU-VOS DEMANAR UN APARELL PER A DEMOSTRACIÓ

PURIFICADORS D'AIGUA, S/A. — R. Catalunya, 68 — Telèfon 78062 — **BARCELONA**

D'ACI I D'ALLA

MAGAZINE TRIMESTRAL

EDITOR: A. LOPEZ LLAUSAS

DIRECTOR LITERARI: CARLES SOLDEVILA

DIRECCIO ARTISTICA: LLOVET - FRISCO

S U M A R I

CONFIDENCIES TARDORALS • VIATGE DE PLAER
EUROPA-AMERICA • EXCURSIONISME I PAISAT-
GISME • LA PESCA • HOLLYWOOD I PARIS CARA
A CARA • ALBUM BARCELONI • AVUI MENYS QUE
AHIR • VINT-I-QUATRE HORES DE CACERA • IMAT-
GES MOBILS • MODA MASCULINA • UNA CASA
DAVANT LA MAR • LA PINTURA DE JOAN COLOM
• AVISOS DE LA MODA • JAUME LLONGUERES

GRAVATS DE J. M. LLOVET

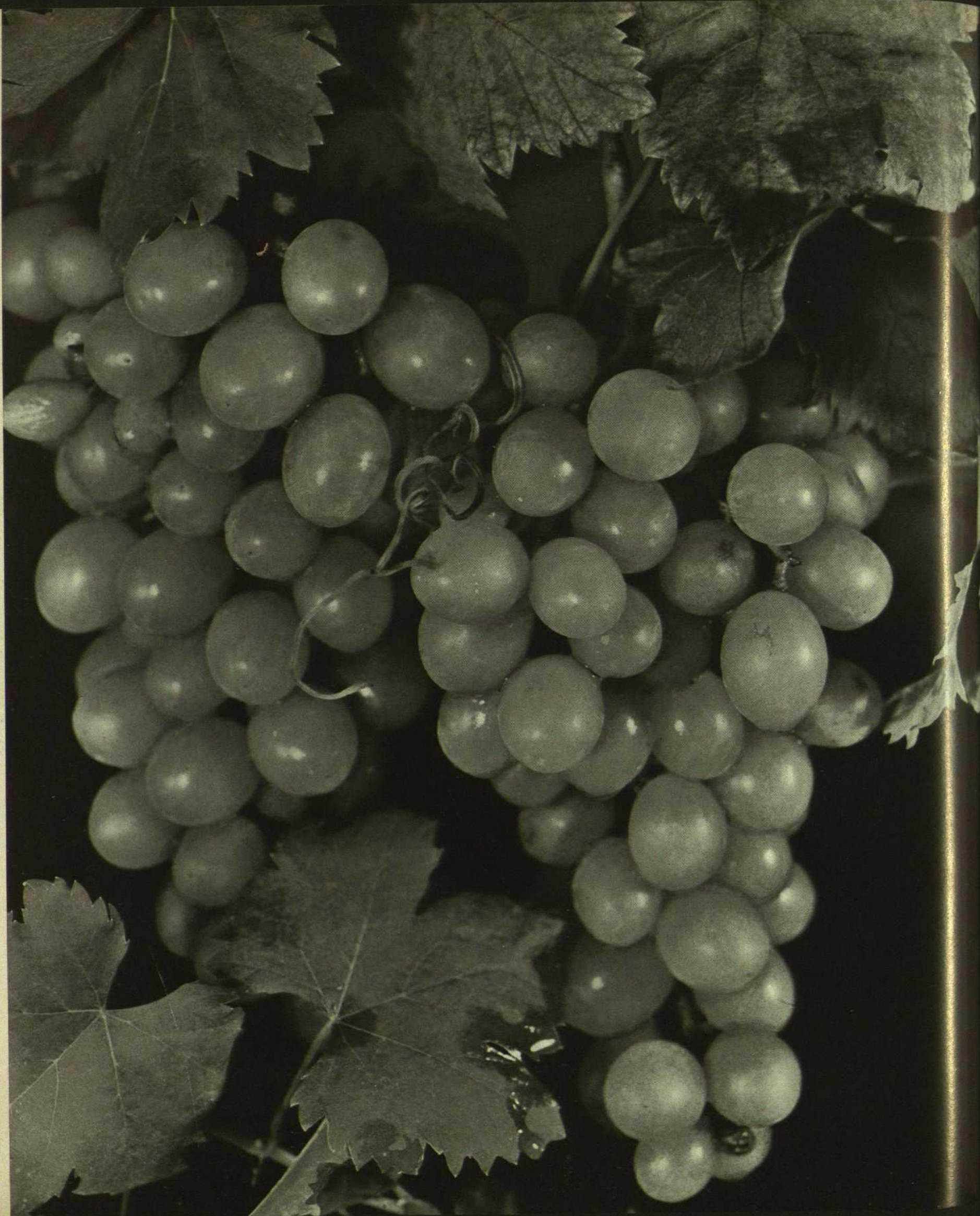
PREU DE L'EXEMPLAR, 5 PESSETES

ABONAMENT: BARCELONA: ANY, 15 PTES. - FORA: ANY, 17 PTES.
AMERICA: ANY, 19 PTES. - ALTRES PAISOS: ANY, 24 PTES.

OCTUBRE 1933 - NUMERO 174 - VOLUM XXI

RELLIGAT PATENTAT "SPIRAX" - VALENCIA, 200

ADMINISTRACIO: LLIBRERIA CATALONIA - RONDA SANT PERE, 3 BARCELONA

C ONFIDENCIES TARDORALS

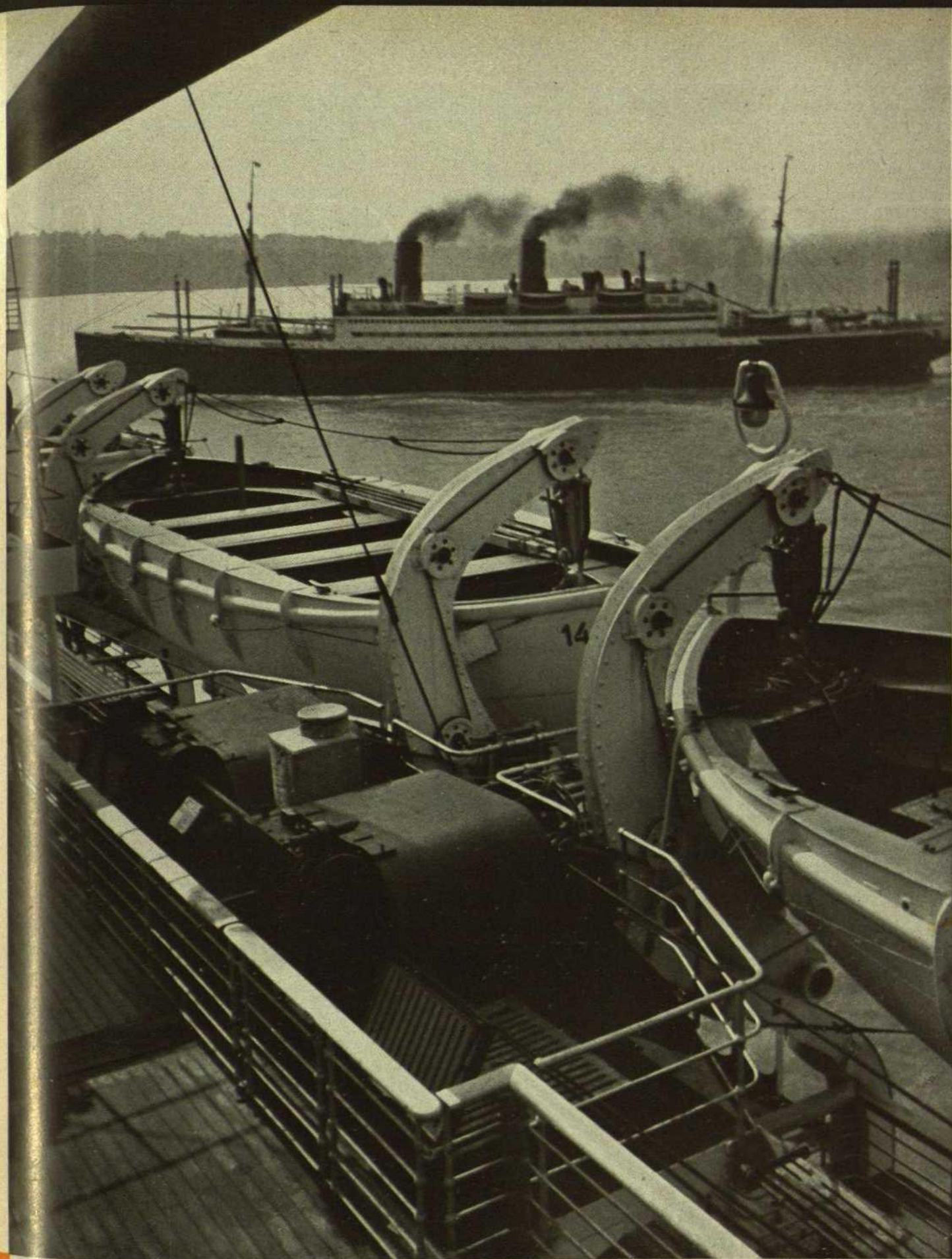
Com tants d'altres, el mot «tardor» pot evocar cent imatges diverses: nades les unes al fons de la memòria, sense saber com, reflex boirós, tal vegada, d'alguna vella estampa que contemplàrem de petits, on es veia una vall entre boscos nòrdics i, mirant-se un cérvol mort, un caçador de barba adusta, assegut en una roca molt ben posada, entre la cabana de troncs bruns, guarnits de molsa, i el bell flotó de faigs d'or; o potser la figura, més aviat obesa, d'un personatge mitològic, coronat de pàmpols i raïms; o, encara, la grisor d'un carrer ombrívol, on el vent agita alhora les fulles mortes i l'abric d'una dama (passa tota arraulida, aguantant-se amb la mà esquerra el capell deliciosament antiquat). Però altres vegades les imatges foren dipositades delicadament al fons de la consciència per la mateixa Natura, no gens tenyida d'art, i la tardor es destaca aleshores com un compendi de colors, de sons i de flaires on es barregen les tintes dolces dels núvols, el baf humit del conreu, el cant sord de la griva entre els roures • Les meves imatges de tardor són d'aquestes darreres. Però el mot, tan car als poetes més aviat consirosos, no evoca en mi cap motiu de tristesa rústega: ni aspres combats de vent, ni boira espessa ofegant els boscos, ni fredes ombres encongint cap al tard les cases que fumegen. La tardor és, per a mi, un dia net i assolellat de darreries de setembre, l'endemà d'un bon aiguat. Dia de clares llunyanies, d'horitzó precís, quan al meu país els ceps es destaquen sobre el sauló rentat, d'una grisor rosada, i les vores dels pàmpols agafen indistintament un to groc pàl·lid o un color de vi fosc. Si teniu la sort de poder eixir a bona hora, entre vuit i nou del matí, veureu damunt la mar una llarga cinta de núvols blancs, que deixen entre ells i l'horitzó una faixa ben blava. El sol els fa resplendir com una molsa gegantina, com els boscos aflotonats d'una mena de paisatge astral, emmarcats d'ombres, compactes. En passar pels camins de les vinyes, l'endemà mateix de l'aiguat, ajupint-vos de tant en tant sota el brancatge d'un garrofer clos com una tenda, observareu que el paisatge té alguna cosa de pur, de virginal, veureu a la sorra humida la intacta petja de la pluja: cent jaços de rius minúsculs, sinuosos, finament ramificats, precisos com l'empremta mil·lenària d'una fulla al cor de la pedra • Esvaint definitivament les darreres calitges, aquella pluja ha decorat el paisatge amb colors dolços, gerds i madurs. Pels marges de les vinyes, o bé al mig del corriol, trobeu unes fines closques de caragols rosats, netíssims, que tenen replecs i penombres de núvol: qui sap de quins marges llunyans, on jeien potser entre l'herbei, invisibles, els ha duts la pluja fresca, agitant la insensible romanalla en un moll paradís, amb l'ímpetu d'un mar efímer. Tot té aquesta qualitat neta, brunyida: els raïms desentelats, les oliveres de tronc negre, les pedres del camí. Si alceu el cap, veureu lluir les porcellanes dels fils telegràfics amb una blancor més càndida, amb una mena d'alegria vegetal, com flors immòbils. El mar us sembla a estones verd, a estones lleugerament violaci, tot estriat de blau clar. Lleus nuvolets d'un gris flonjo, innocent, circulen constantment sobre el paisatge, i posen lentes taques d'ombra als boscos i a les vinyes • I si eixiu a la tarda cap a muntanya, veureu, tal vegada, entre el brancatge i les fulles mig cremades d'un cirerer, vora la casa emblanquinada, els penjolls daurats del blat de moro. Però abans ja hauréu observat ran del camí alguna branca d'esparguera amb les minúscules flors grogues, com de cera, ben espaiades entre les fulles punxadisses; i al mig del bosc, que fa una olor humida d'olivarda i de pinassa descomposta, veureu que els cims de les mates de bruc comencen a florir: cada mata com una verda muntanyola empolsinada de neu blanca o lila • MARIA MANENT

VIATGE DE PLAER

EUROPA-AMÈRICA

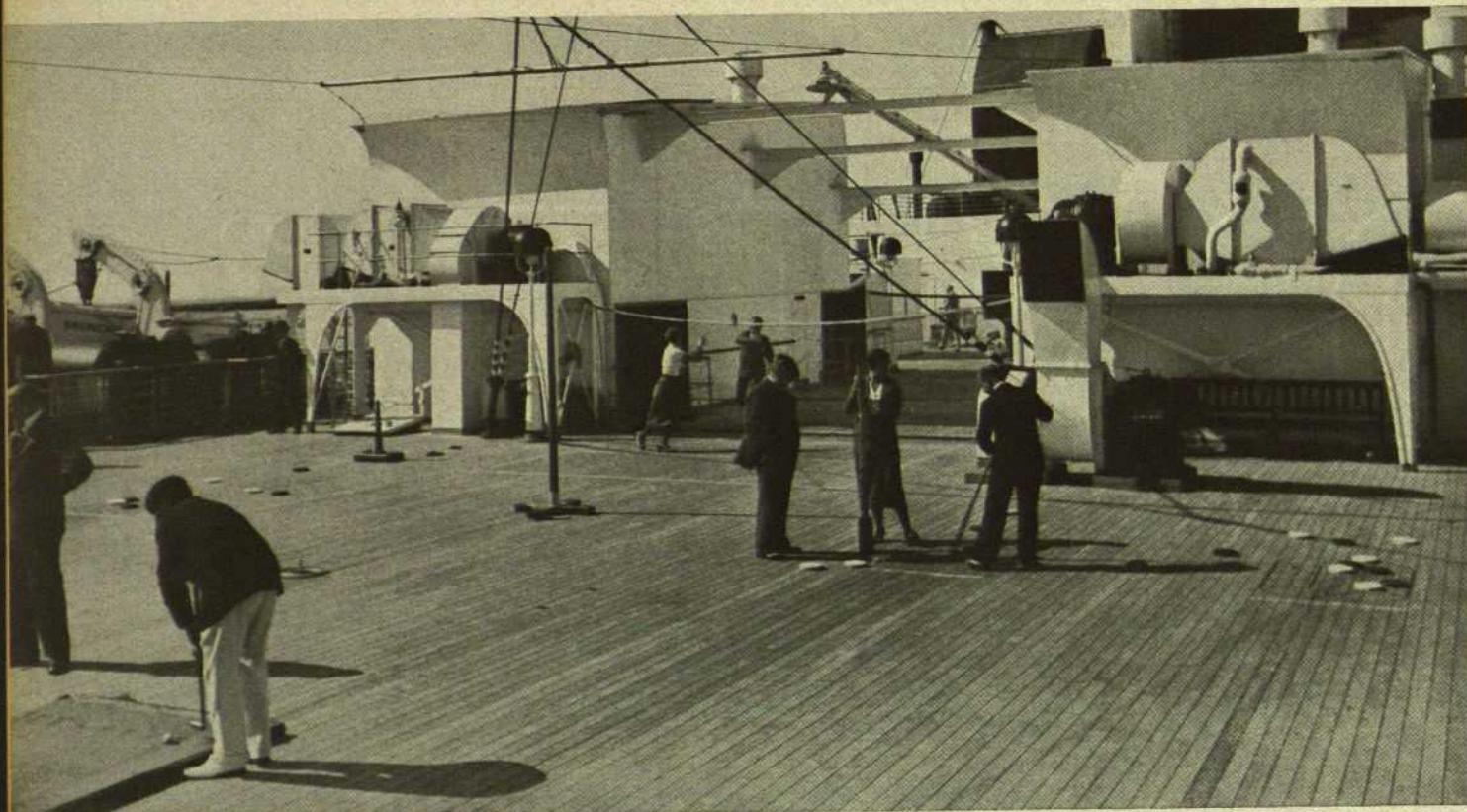

«A reveure!» La veu ja es perd en la remor del mar, però ella que veu encara els seus familiars drets al moll, agitant els mocadors, insisteix en el seu crit de comiat

El «Bremen» perfila sobre la costa la seva formidable silueta, prometedora de confort i de rapidesa

Llevada l'àncora i amb el darrer adéu a la terra que s'allunya, el passatger que per plaer travessa el mar en un gran transatlàntic comença a sentir una de les emocions més agradables que es poden viure • Quina felicitat la de navegar en una mar tranquil·la, un sol radiant, una brisa salada... No tenir res a fer i concretar

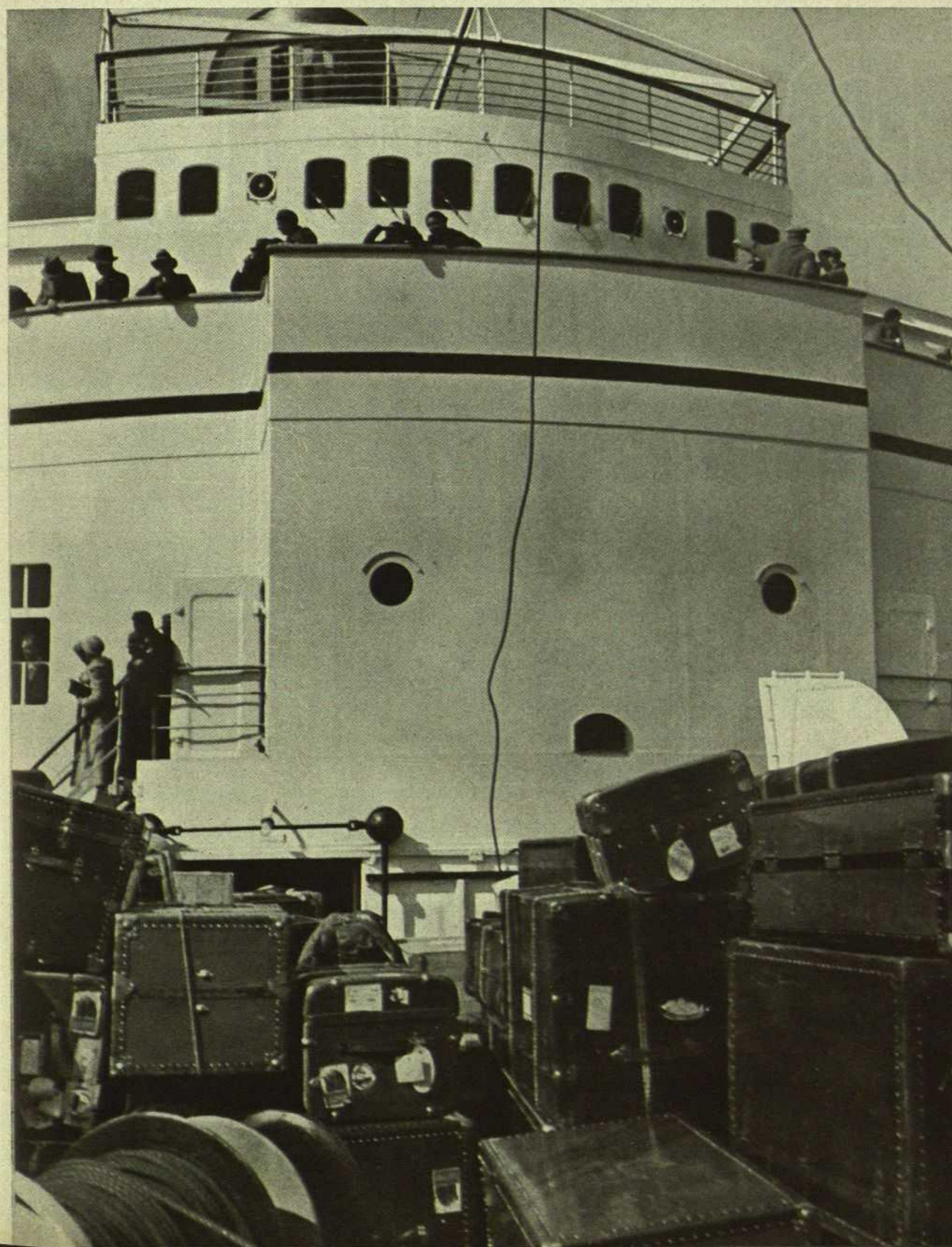

La magnífica pista de
«carling» a bord del
gran transatlàntic

Al llarg dels magnífics «pas-
seigs», hi ha instal·lats di-
versos billars... compatibles
amb el vaivé de les onades

la seva vida a passar l'estona agradablement, jugant, rient, somniant • Les primeres hores d'un viatge són d'observació. Els nous companys s'estudien i tracten d'endevinar quins són els que millor ens ajudaran a passar els dies, les setmanes potser, que la nau trigarà a arribar al port de destí • Si el viatger és de turisme, el Comissari s'encarrega gentilmente de rompre el glaç, gràcies a algun petit truc. De vegades us convida a un ball on és obligació que tothom dansi i canviï de parella a cada senyal que ell faci. Amb això i que l'endemà es

Equipatges. Equipatges sòlids, ben construïts, brillants. Index segur de la qualitat dels passatgers del transatlàntic. Han sortit a la superfície perquè ha arribat el terme de la feliç travessia

compareix a coberta amb el propi nom escrit en un paper enganxat al trau de l'americana, tothom es dona per presentat i les converses es generalitzen, es formen els grups i neixen les amistats i les intrigues. La convivència agrupa la gent segons les lleis misterioses de la simpatia, i les mateixes diferències — de costums, de raça — que existeixen entre els passatgers cosmopolites contribueixen a fer més apassionada l'exploració espiritual que suposa tota amistat

- Amb la complicitat interessada del «maître» i del «deckman», dispensadors respectius dels

La «Cinquena Avinguda», domicili de milionaris, la més anomenada i re-nomenada de les grans avingudes de Nova York

El «Broadway», un dels carrers que coneixen més els qui mai no han estat a Nova York. És el carrer dels teatres, dels music-halls i dels cinemes. És el carrer protagonista de nombrosos films i de no menys nombroses novel·les

bons llocs al menjador i de les «chaises-longues» al pont, s'inicien força flirts que afavoreix la pràctica dels diversos esports que tenen camp a bord • L'hora més atractiva és la del passeig a migdia, mentre els «stewards» passen les tasses de brou entre els qui ajaguts a les cadires alternen la lectura amb la contemplació dels passants. Si el temps és fresc, la coberta queda convertida en una de les avingudes de moda d'una gran ciutat. Totes les elegants de bord treuen a lluir llurs toilettes més vistoses i les pells més valuoses. De vegades són acompanyades

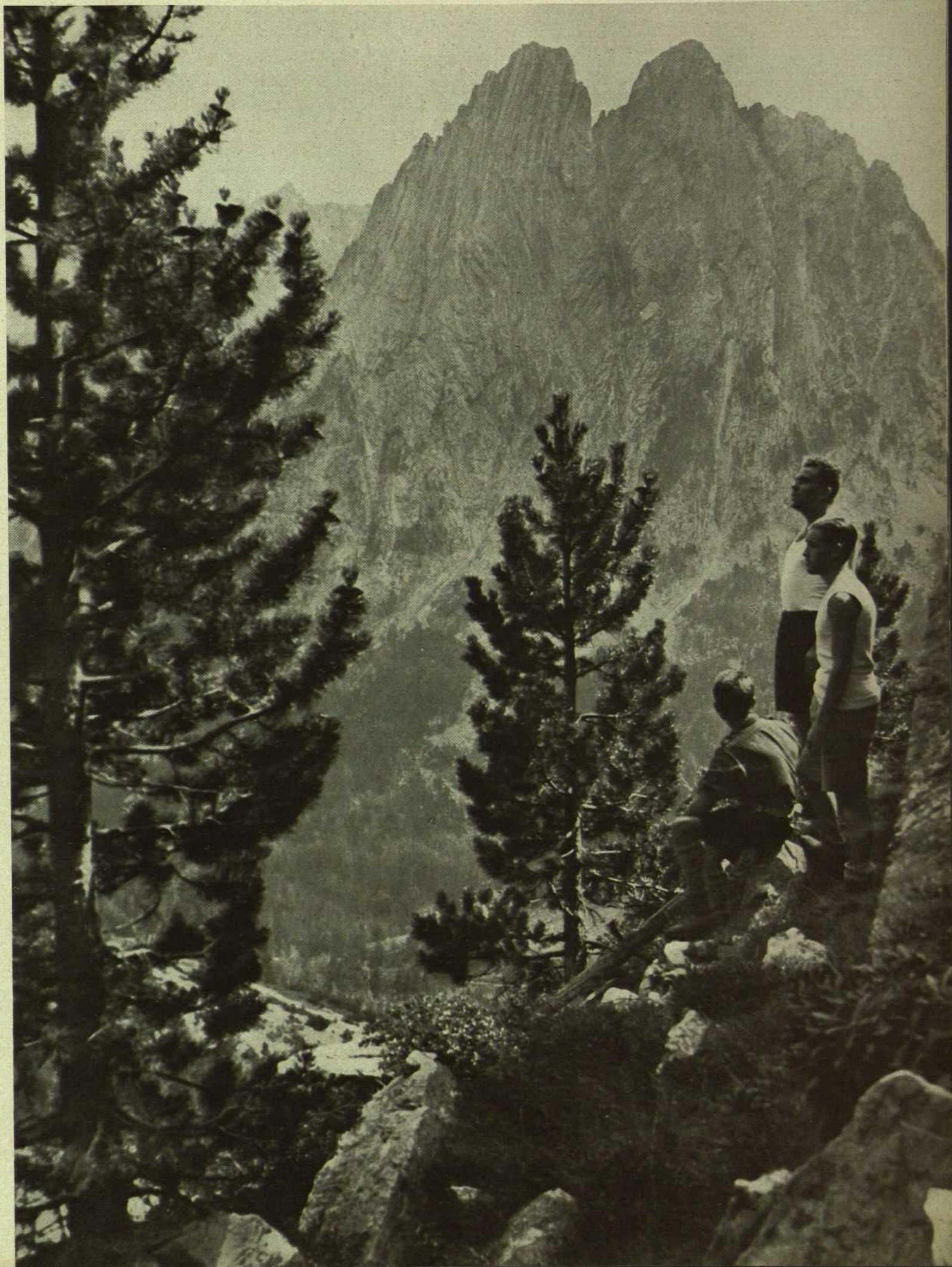
de llurs gossos predilectes. Els homes, amb bastó i barret, donen escolta a les dames. Passen primer en petits grups que a cada volta s'eixamplen o es desfan • El «gong» anuncia alhora la fi del passeig i l'obertura del restaurant • Si és tarda de curses (uns cavallets de fusta us en donen la il·lusió), l'animació i els crits us transporten a qualsevol «pelouse» important. Si fa calor, el te gelat amb llimona calma la set dels assistents a la festa • I en arribar el vespre, després de la brillantor d'un sopar elegant, tornen les parelles a contemplar la immensitat del cel estrellat, mentre del saló l'orquestra us envia les notes d'un vals o una dama reclama el «quart» per a la seva taula de bridge *

I quan la nau arriba a la fi del viatge, a pesar de les mútues promeses d'amistat perdurable dels qui us han guanyat un afecte insospitat, sentireu la gran melangia dels qui es separen amb la impressió que no es reveuran més • Sols la visió de la gran ciutat amb el seu tràfec us tornarà a la realitat, i quan, tot recurrent-la, el cansament us obligui a deturar-vos, dubtareu si han estat somni o realitat les hores tan agradablement compartides davant del mar assolellat o sota les estrelles fantàstiques dels tròpics, les delicioses confidències, els jocs alegres de coberta quan les noies vestien llurs vestits de tons clars, optimistes com la brisa del mar que els agitava el cabell • JOAN MARIN I BALMAS

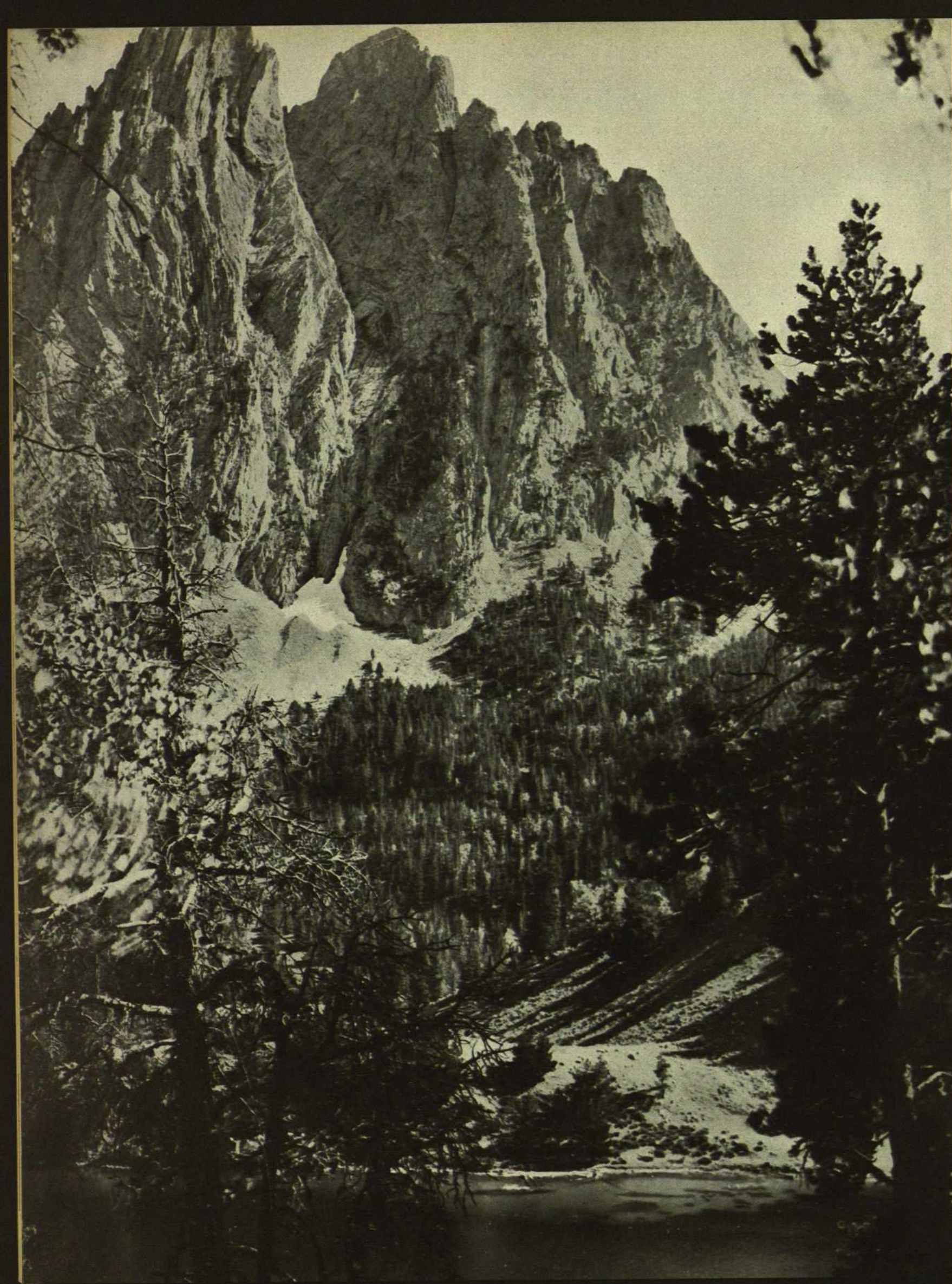

Un rengle de sense-feina nova-iorquins, que prenen el sol pacíficament en el Washington Square

Excursionisme i paisatgisme

*Uns excursionistes
contemplen la mola
rocosa dels Encantats*

El llac de Sant
Maurici obre
la seva blavor
transparent al
peu mateix de
la congesta

Catalunya, malgrat l'estretor dels seus límits, té una gran varietat de paisatges. Si exceptuem els paisatges polars i els tròpics, podem dir que n'hi ha per a tots els gustos. Paisatge mediterrani, amb garrofers, oliveres i vinyes. Arrossars plens d'aigua, vorejats per un grup de palmeres, que poden fer somniar el llunyà Orient —i total fórem als encontorns de Tortosa! Comarques adustes i pobres com la Sagarra; comarques riques com el Baix Llobregat, tot fruiters. Valls humides com la d'Olot, amb faigs, freixes i verns. Trossos del catalaníssim Vallès que s'assemblen a l'Auvèrnia francesa. Voltants de Barcelona — cap a Sant Genís dels Agudells, per exemple — que fan pensar en paisatges d'Itàlia. Rius argilosos o tèrbols que passen vora caserius sense emblanquinar i us donen la idea d'ésser Aragó — però resulta que encara sou a Lleida. Blancors enlluernadores, entre vinyets, vora mar — que us farien demanar si sou a Andalusia i us respondrien que sou a les envistes de Sitges. Terres decalvades i grises entre Balenyà i Vic, que segreguen una enorme melangia asiàtica, a pocs quilòmetres d'un Montseny gemat i somrient, amb els seus castanyars i les seves fagedes i els seus avets. Aiguamolls de Sant Pere Pescador; serralades de tota mena, un veritable

Els nostres acampadors han agafat una justificada predilecció per les vores del llac de Sant Maurici

mostrari de formes i de grandàries, de tipus alpí, de tipus africà; vestides de vegetació o pelades amb una perfecció insuperable; punxegudes i crestades, o rabassudes i camuses... • No és estrany que davant una tan extensa gama de paisatges, els catalans hagin esdevingut uns bons paisatgistes i uns bons excursionistes. Val a dir que aquestes dues castes d'amants del paisatge—els que se l'enduen, transfigurat, entre un tros de tela i els que el transiten—no palesen la mateixa equanimitat, puix que mentre els pintors han consagrat llur afecte a gairebé tots els paisatges de Catalunya, els excursionistes revelen un amor exclusiu, o poc se'n falta, envers les alçàries. L'excursionista, sobretot en aquests darrers temps que ha sentit la influència esportiva, ha tendit a confondre's amb l'alpinista. Ha deixat una mica la fal·lera de conèixer països diversos per dedicar-se al goig de vèncer dificultats creixents. S'ha deixat dur més per l'esma de la competició que per la curiositat de l'erudit o de l'artista. Ha retut homenatge més intens a les preocupacions higièniques que a la dèria d'instruir-se

• Això no vol dir que tot escalant els tres mil metres, els nostres excursionistes, sense voler, no experimentin l'esgarripança de la bellesa natural i salvatge. Tot deturant-se al mig d'una drecera, amb l'excusa de reprendre alè, contemplen els cims espadats, les congestes, les rossoles, els massissos de pivets... L'esportiu que pretén ésser dur i poc accessible a les emocions romàntiques, tanmateix sospira: «Quin goig fa!» • I per a completar el regres

La carretera ens mena de dret a Escunyau, llogarret de la Vall d'Aran; al fons Viella

al sentimentalisme i a la literatura, ha aparegut la moda del camping. Apparentment, els acampadors no són sinó esportius que s'aturen, excursionistes que fan una pausa. Però aquesta pausa, no en dubteu, farà renéixer el gust de la literatura naturista. I, una vegada més, haurà estat demostrat que les generacions tot fugint d'un tòpic, hi tornen per camins sinuosos i insospitats.

Gessa, un dels primers pobles que es veuen en entrar a la Vall d'Aran per la carretera

Fotos J. M. Català

Barques de pesca a la Barceloneta

La vela triangular, la vela llatina, tan cantada pels poetes, desapareix de pressa de les nostres costes. El motor de benzina la reemplaça. El batec de la lona i el cop dels rem, són substituïts per la vibració d'un cor infatigable, dreturerament impulsor. De moment, la desaparició del bellíssim i tradicional aparell, que semblava unificar la professió marinera a través d'uns quants mil·lenaris, ens ha produït tristesa; diríem que la barca ha estat mutilada, desprovista de la part més noble i més

poètica; diríem que una altra porció d'heroisme ha desaparegut a benefici d'una seguretat i d'un confort molt apreciàbles, però enemics de la fantasia • Tanmateix, cal no precipitar-se. Almenys, el capítol de l'heroisme resta força sencer, a despit del motor de benzina que estalvia esforços i angúnies. La mar és sempre imposant i severa per a les petites embarcacions que s'hi aventuren... I la professió de pescaire continua essent una de les que exigeixen més coratge i més energia,

Preparant els palangres sobre
la platja impura del suburbi

HOLLYWOOD I PARIS CARA A CARA

Durant l'època de prosperitat, Nordamèrica fou el principal client dels modistes francesos. Els artífexs de la Rue de la Paix enviaren a milers llurs models als magatzemistes americans de modes, models que aquests pagaven religiosament. No cregueu que la xifra fos menyspreable: pujava a uns quants milions cada any. Però vingueren les vaques magres i els americans, en comptes d'enviar a París llurs representants, hi enviaren llurs espies. D'una manera o altra, copiaven tot el que veien i enviaven llurs croquis a Hollywood, pel primer correu. Els models copiats eren imperfectes com a fruit d'una tasca ràpida i furtiva, però servien per a sortir del pas i perquè Amèrica llancés les modes quasi al mateix temps que París amb un mínim de despeses • No cal dir que aquests innobles procediments, varen engendrar entre les dues nacions una rivalitat extraordinària. I com que els mateixos que els empraven varen adonar-se de llur deslleialtat, al capdavant els americans acordaren erigir-se en dictadors de la moda —en creadors, ni més ni menys que els francesos. No tenim —varen dir-se— les stars més boniques del món? ¿No hi ha als estudis un exèrcit de modistes enginyoses? ¿No comptem amb l'enorme força difusora del cinema, que res ni ningú no pot superar? I dit i fet: varen muntar immediatament una oficina centralitzadora de la moda que varen batejar amb el nom de «Cinema Style», o bé «Film Fashion». Aquesta entitat és una de les moltes que depenen de la «Hays Organization», presidida per Mister Hays, el famós Tsar del cinema del qual haureu sentit parlar segurament; sota el seu control actuen les principals cases productores • Mireu com funciona: quan es realitza una pel·lícula, els estudis estan obligats a enviar a l'oficina central els models de vestits que hi ha de lluir l'estrella. La direcció de l'esmentada oficina tria aquells que per llur bon gust i per llur facilitat d'execució i cost mòdic poden ésser a l'abast de la classe mitjana d'Amèrica; en treu fotografies i en tramet còpies immediatament a tots els grans magatzems de modes. Al dors de la fotografia posa el nom de l'artista, el títol de la pel·lícula i el de l'escena • Quan surt el film —i àdhuc abans— qualsevol senyora pot anar a una casa de modes i demanar el model de Tal estrella en Tal pel·lícula. La força difusora del cinema i els elements artístics que actuen al seu entorn —dibuixants, modistes, etc.— són l'arma més eficaç que han pogut posar en joc per vèncer els figurins i models de París. El cinema, a més de tenir com a maniquins les figures més cèlebres de la pantalla que s'exposen al públic dins el marc enciser de les pel·lícules, ofereix a la possible compradora l'avantatge de poder veure el vestit en totes les actituds i d'apreciar-ne fins els mínims detalls. Hollywood va, doncs, resoltament a convertir-se, amb l'auxili de les seves estrelles, en dictador de la moda americana • Amb tot, a fi d'evitar la ruptura total i definitiva amb París, la Hays Organization hi ha enviat la directora de la seva oficina Miss Daré, cèlebre escriptora de modes que col·labora en 800 periòdics, dóna dues conferències setmanals des de les principals estacions de ràdio de Nova York i és, en un mot, l'«arbiter elegantiarum» de les dames americanes. Miss Daré porta la missió de suavitzar asprors a fi d'unificar el gust americà i el francès: es proposa invitar les grans firmes parisenques a enviar els models nous a la seva oficina que, al seu torn, els pagarà un tant per cent dels models que es venguin a Amèrica. Una concessió de patent; com es fa amb els carburadors d'auto, amb els discos de gramòfon i altres invents industrials • Així estan les relacions franco-americanes en el ram de les modes • PÉREZ-ZAMORA

*La senyoreta Agnès Bertrand i Mata, que combina amb
un chic insuperable el gust musical i l'afició esportiva*

Foto Batlles

Foto Batllés

El pianista Frank Marshall. Els mèrits artístics i pedagògics que tots reconeixiem a Frank Marshall, l'admiració que ens inspirava el gran intèrpret de Falla, han tingut a Viena una corroboració amb el seu nomenament com a membre permanent del Jurat dels Concursos internacionals de música.

La senyora Concepció Hencke de Mac-Crory, personalitat distingidíssima de la colònia estrangera de Barcelona

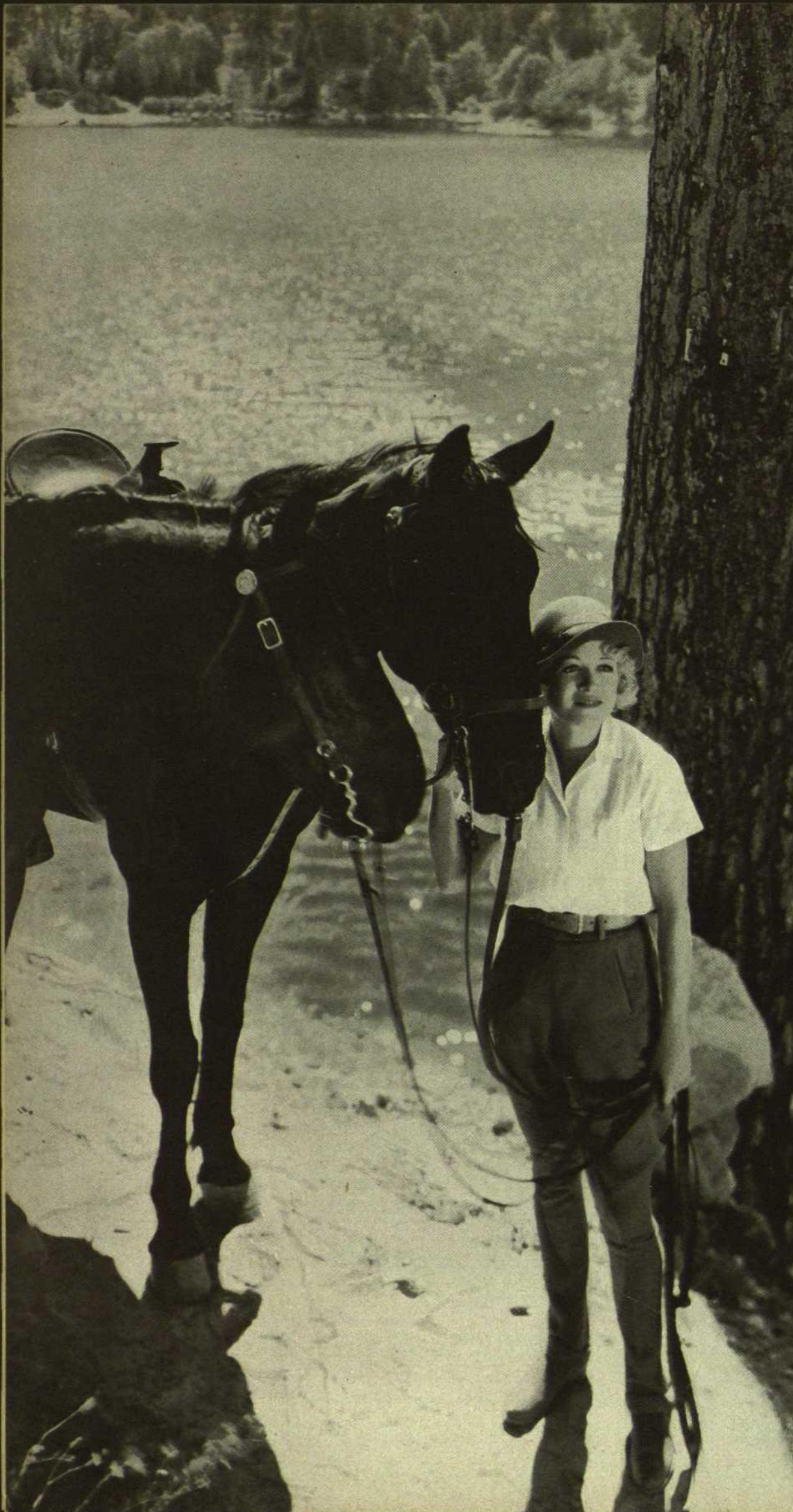

Foto Batlles

Foto Batllés

*La senyoreta Carme Martínez - Domingo Gener,
gentilíssima filla de l'ex-Alcalde popular de Barcelona*

CONVERSES FEMENINES

Avui menys que ahir

És un error de creure que les dames d'avui es preocupen més intensament que les d'altres segles de la bellesa de llur persona. En els papirus egipcis que daten de 4.000 anys s'han trobat fórmules de cosmètica; consta que les belles egípcies s'allargaven les celles amb ungüent a base d'antimoni que es produïa en dos tons: negre i verd. Tant adoraven els perfums les elegants del reialme dels Faraons que en llurs tombes, vora d'altres objectes aparentment més necessaris per al llarg viatge, s'han trobat capsetes d'alabastre on hi havia hagut un perfum • Malgrat el rigor de la llei mosaica, els hebreus tampoc no renunciaven als afalacs de les essències i als recursos de la cosmètica. Això sí; els perfums dels jueus foren d'origen purament religiós. Tot el Càntic dels càntics és un poema de perfums. «El meu amant és per a mi com un grapat de mirra»... • ¡I qui no recorda el paper preponderant que juguen els perfums en la vida dels patricis de Roma, sota l'imperi! En la deliciosa vila de Càpua, els perfumistes ocupaven tot un carrer. Sota Neró i Heliogàbal la moda dels perfums abasta proporcions fantàstiques. En els festins no sols cremaven les reïnes oloroses en els encensers, sinó que, vingut un moment, queien pètals de rosa sobre els invitats. • Ja veieu, missenyora, si és antiga la predilecció que senten els homes pel perfum i si l'enganyen aquells que pretenen de convèncer-la que és una preocupació dels nostres temps saturats de coqueteria. Res d'això. L'únic que és modern és la qualitat meravellosa de les essències... Estigui segura que les elegants de Roma o de Grècia s'haurien tornat boges si haguessin tingut a llur abast un perfum tan deliciós com el que exhalen els Pòlvors Maderas de Oriente, i haguessin comprovat, per torna, de quina manera tan eficaç i discreta embellien llur rostre • MYRURGIA

VINT-I-QUATRE HORES DE CACERA

Què és la caça? M'ho demano perquè considero que tot articulista que s'estimi ha de començar per provocar una definició del tema que ha pres com a mòbil del seu article

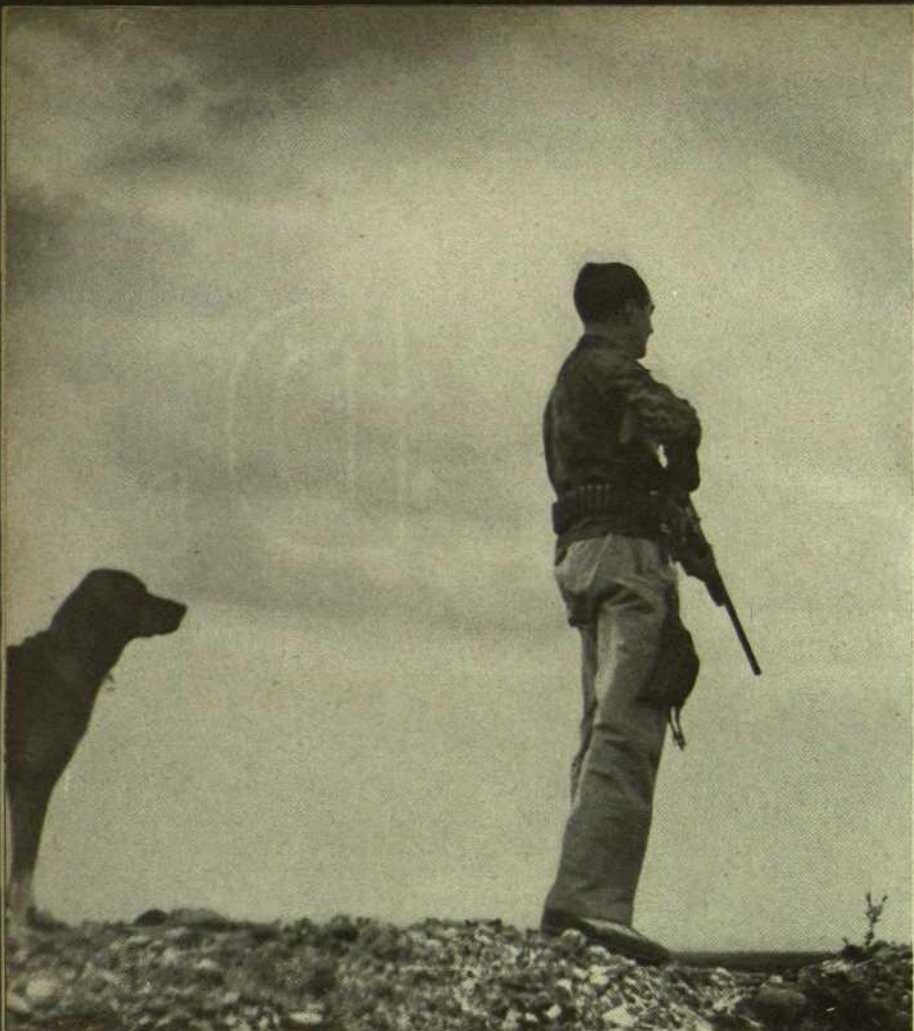
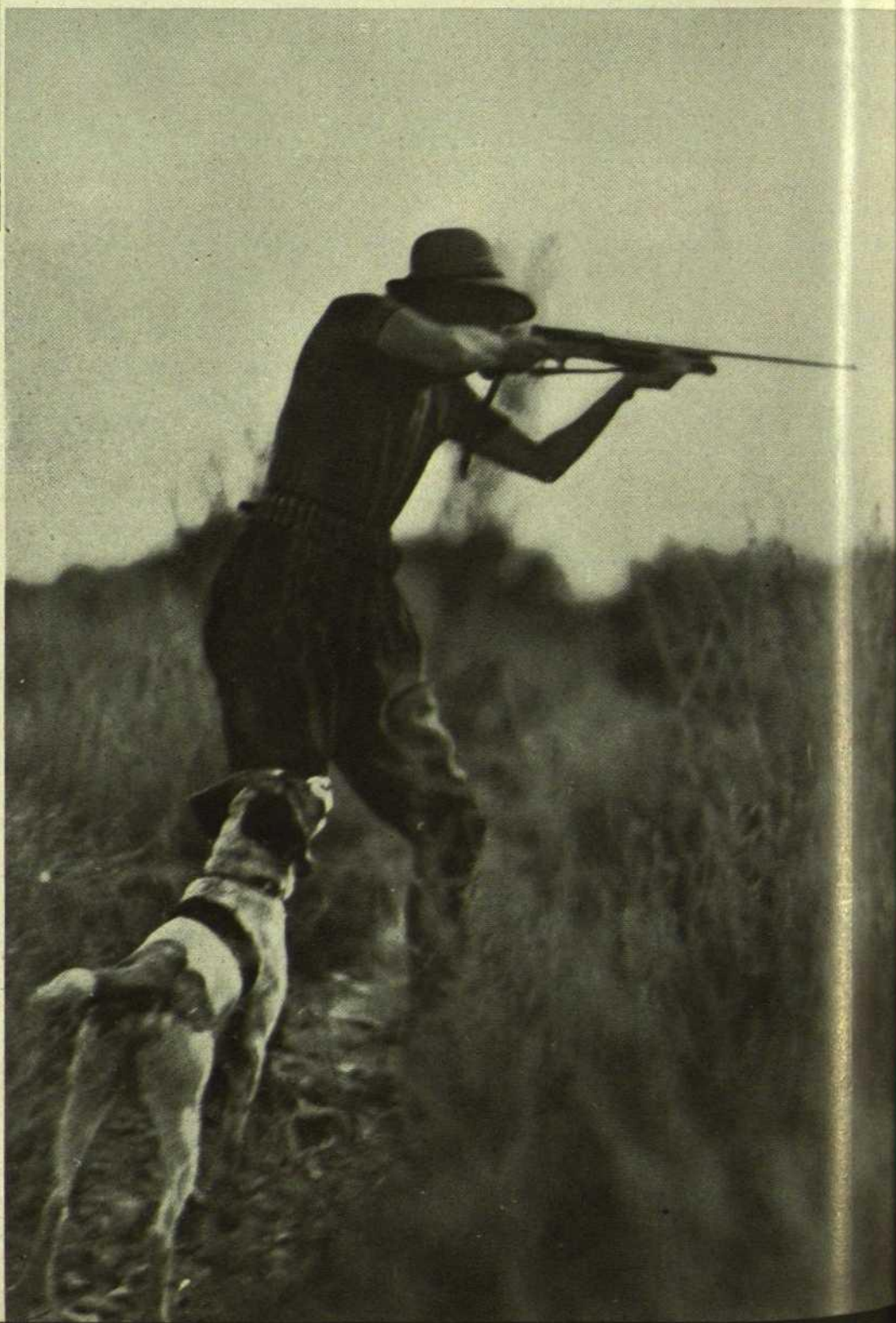
- Què és la caça? Un vici? ¿Una reminiscència de la necessitat primitiva de procurar-se l'aliment d'una manera directa i contundent? ¿Una passió que en canalitza o en compensa d'altres?
- Potser, els investigadors trobin que en la cacera *amateur*—de la professional no cal parlar-ne ja que és un *modus vivendi* com qualsevol altre—hi ha una mica de vici, una mica de passió destructora, una mica d'inèrcia primitiva. Però jo que sóc un simple aficionat a la caça que, accidentalment, es posa a reflexionar uns minuts sobre l'indole de la seva fal'lera, no sé veure-hi altra cosa que una passió naturista
- M'explicaré i, és clar, m'explicaré a base de les meves impressions personals sense pretensió de definir les aficions cinegètiques dels altres
- Si jo sento sovint la pruija d'agafar l'escopeta i els gossos i anar-me'n al Vedat de Raimat que usufructuo amb alguns

Novíssima versió de
la Diana caçadora

A punt de fer foc
contra la perdiu que
no trigarà a alçar-se

—Foc! El moment suprem
de l'emoció cinegètica

estimats amics, és perquè necessito entrar periòdicament en contacte amb la naturalesa. Aleshores la cacera més que la satisfacció d'un instint sanguinari que pugui emparentar-nos amb l'home de les caveres, és un aspecte de l'excursionisme, de l'helioteràpia, de la poesia bucòlica, d'un grapat de coses nobles i innocents • ¡També són innocents les perdius, les guatlles i les llebres que cauen sota les nostres perdigonades! • No ho discuteixo. Però, deixeu-me afirmar que per a nosaltres el goig de la cacera és ben superior al de la caça obtinguda i que si fos possible que l'emoció de l'una existís sense el sacrifici que implica l'altra, tots hi firmariem. Però, no pot ésser • Ah, amb quin delit esperem la festa!

Sense que hagi calgut cap convocatòria ni cap consigna, veurem com des de les vuit del vespre del dissabte fins a les vuit del matí del diumenge, van arribant autos amb caçadors i gossos a Raimat, a la ratlla d'Aragó i Catalunya • Posar els peus a Raimat i sentir com s'esvaeixen totes les preocupacions és una sola cosa. Però, veieu? Per a experimentar aquesta deliciosa fugida de les preocupacions, el que cal és que se'n tingui, de preocupacions. Només l'home que s'ha passat sis dies a la ciutat, a la fàbrica, al despatx, a l'oficina, pot assaborir de veritat, intensament, el contrast entre el tràfec dels negocis o dels afers professionals i la quietud feréstega d'aquelles planures de la Catalunya Oriental. Un desvagat que se'n vagi de cacera no té ni el cinquanta per cent de goig que un home actiu que descansa, complint el precepte, el setè dia • Almenys, jo visc en aquesta conformitat. I sigui com sigui, el fet és que, empaitant les llebres, les perdius i les guatlles, ens rejuenim. Caminant, saltant, corrent si cal, ajaçant-nos per terra, adés parlant i rient, adés submergits en un gran silenci d'expectació, passem el dia sense adonar-nos de les hores. I quan arriba el vespre i ja

*El gos, fidel i abnegat,
duu entre les dents la víc-
tima ensagnada i calenta*

Uns minuts de comentaris, tot fumant una cigarreta

Fotos Llovet-Frisco

no podem lliurar-nos al nostre deport, entrem a la casa, petita i freda, però vibrant d'optimisme i de bon humor. Fem honors a l'àpat que ens hi serveixen • La casa de Raimat té deu llits i un reconet a cada cambra per al gos. Tal vegada aquest detall us cridarà l'atenció. Tanmateix, s'explica. Fins que no vàrem arribar a aquesta solució, que tal vegada us semblarà un excés de mirament envers la raça canina, no vàrem dormir bé... Els gossos, aplegats, no paraven de barallar-se, de lladrar, de grinyolar. Ara amb aquesta mena de règim cel·lular que hem implantat, la nit a Raimat no és menys agradable que el dia • Diumenge al vespre, solem tornar a ciutat. Ja ben fosc, els autos es posen en marxa — espetec de motors, soroll d'engranatges, feix lluminós dels fars... I després de fer dos-cents quilòmetres, reveiem els llums de la Diagonal, afilerats com una tropa que, a altes hores de la nit, vingúes a retre'ns honors •

LLUIS FERRER-VIDAL LLAURADÓ

Imatges mòbils

Miriam Hopkins... Espontaneïtat, alegria, joventut. I alhora una qualitat que no sol aparellar-se amb la joventut, la ductilitat. La seva bellesa té un punt de picantor que la separa del tipus si fa no fa estandarditzat de la nina americana. Va revelar-se enterament en «El Tinent Seductor». Però, per a molts, un moment inoblidable de la seva carrera artística és un cert episodi arriscat en la pel·lícula «L'Home i el Monstre». Val a dir que en aquell episodi —una dona que es despulla— no tot el mèrit era d'ella. Cal reservar-ne una bona part al director Mamoulian... Però, de tota manera, quanta gràcia i quanta picardia en l'haver de Miriam Hopkins!

Cary Grant, un actor que, quasi de cop i volta, s'ha instal·lat al primer rengle. I, més mèrit encara, va realitzar l'ascensió per una escala ben deficient i ben perillosa. Ens referim a la pel·lícula «La Venus Rubia», d'una concepció tan tronada i d'un sentimentalisme tan lamentable. Aviat, però, el reveurem en «Madame Butterfly», en «Dissabte de xeflis» i en «L'Aguila i el Falcó».

Un estel de la Paramount: Carole Lombard. Acaba de divorciar-se de William Powell... però, fet i fet, aquest detall no té res a veure amb la seva vida artística. Té fama d'ésser la dona més bella de Hollywood i, per torna, la que sap retratar-se millor.

Mae West... Un nom breu, alat: dues síl·labes, dues ales. Encara es pot dir que no la coneixem sinó de vista. Però els entesos asseguren que aviat esdevindrà l'ídol del nostre públic, com ja l'és del públic de París. Quan ha volgut ésser actriu de revista, ha esdevingut una vedette adorada. Quan ha volgut escriure una novel·la, ha guanyat un premi literari. Una noia dotadíssima, quasi genial.

03

Dorotea Wiek. Ja la recordeu... Precisament la Paramount la va contractar perquè es refia d'això, perquè creu que no heu oblidat la mostra emocionant i simpàtica de «Noies d'uniforme». La primera revelació del talent d'aquesta actriu alemanya, adés traspassada a Hollywood, va tenir lloc en una simple reunió de família on — quina cosa més innocent! — fou invitada a recitar uns versos. Després d'aquest primer èxit, va ésser incorporada a la companyia de Max Reinhart. Actualment és als estudis de la Paramount on interpreta un paper que li ha d'escaure força: un paper de monja en la «Canción de Cuna», de Martínez Sierra.

MODA MASCULINA

SANTIAGO COMAS respon amb la seva informació i competència habituals les nostres preguntes:

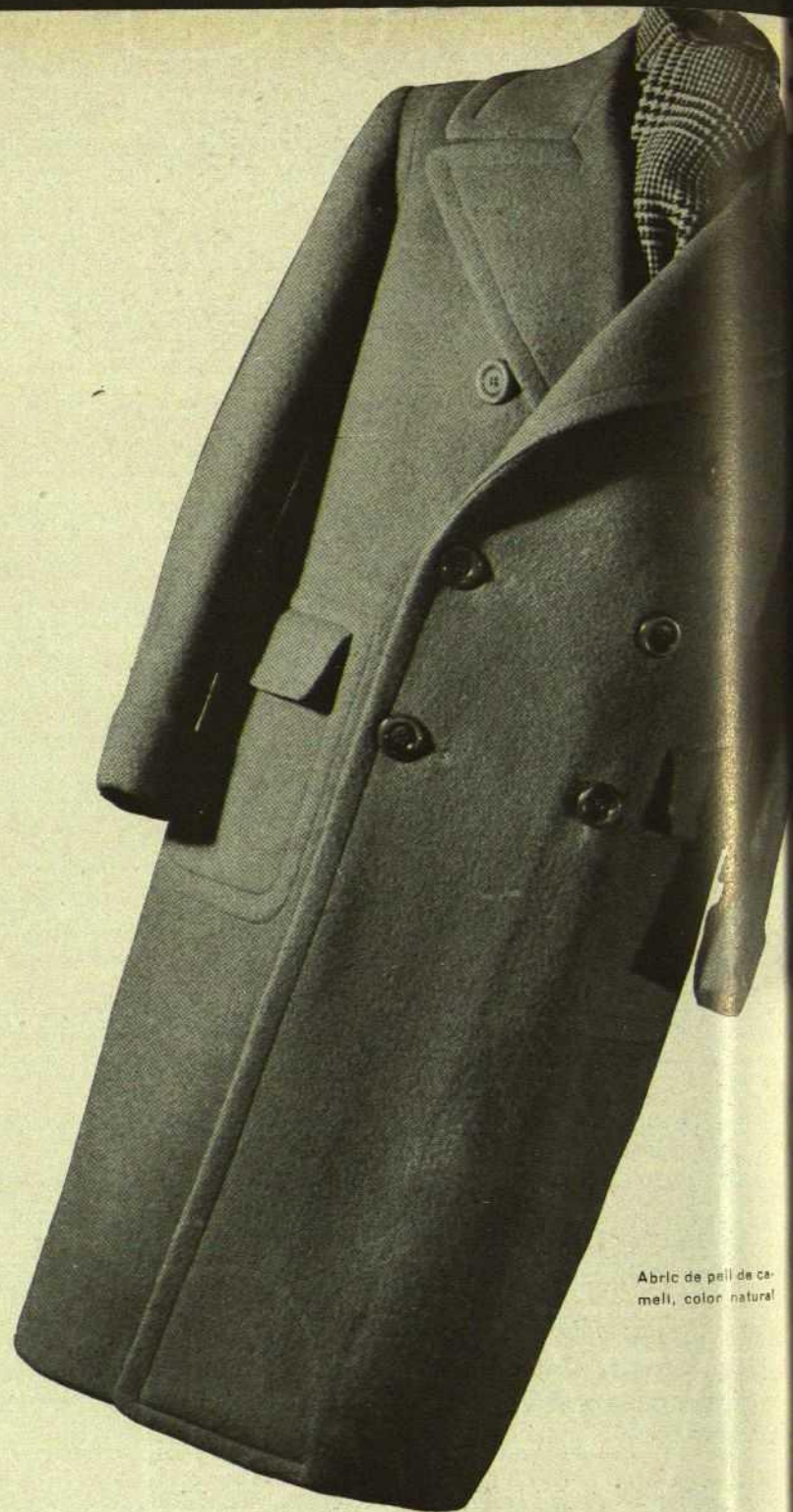
- El color blau triomfa en tots els seus matisos i en totes les peces de la indumentària, des del vestit fins a la camisa, passant per la bufanda. Preferit: blau amb mescla gris.
- La forma de les jaquetes? Contempleu-la, si us plau, en l'adjunta fotografia que estalvia llargues descripcions. Com veureu, la cintura puja una mica; els costats resten una mica cenyits; les espatlles una mica lliures... Què voleu? Els homes d'avui han de tenir una aparença atlètica. L'armilla curteja; si és una armilla creuada s'atura

Joc de bufandes de llana

Sabata de pell de vedella, per a esport

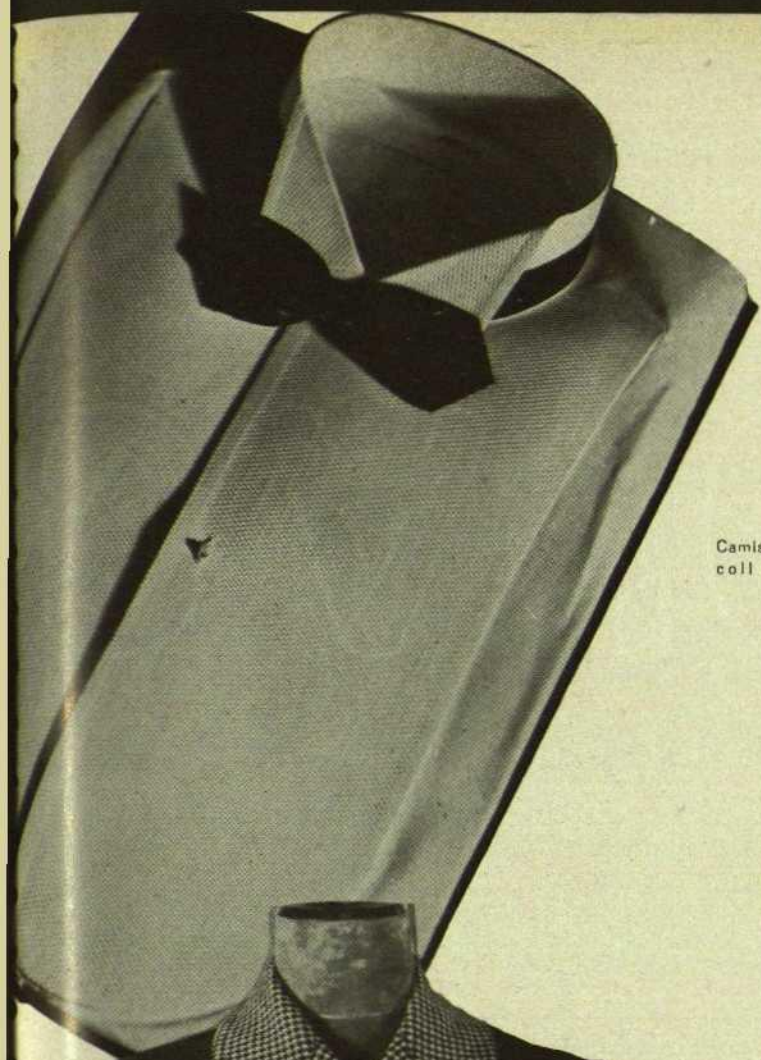
Sabata de pell d'antflop, per a Golf

Abric de pell de camell, color natural

just a la cintura; així es dona la sensació que les cames s'allarguen... Unes cames llargues — detall indispensable de la vera elegància! Anoteu també, com una novetat, l'armilla creuada feta en fil gruixut, imitació de la tela de sac, i els botins del mateix gènere, tot plegat molt adient amb vestits de tons llisos.

- El blau també manté el seu predicament en el frac i en l'smoking. Les camises que escaven a aquestes peces de vestir són fetes en piqué mat amb un quadriculat fi, però una mica inflat, com podreu fer veure als lectors en aquesta foto. En el mateix gènere cal fer el coll, els punys i l'armilla per al frac.
- El calçat més elegant per a la tarda és el

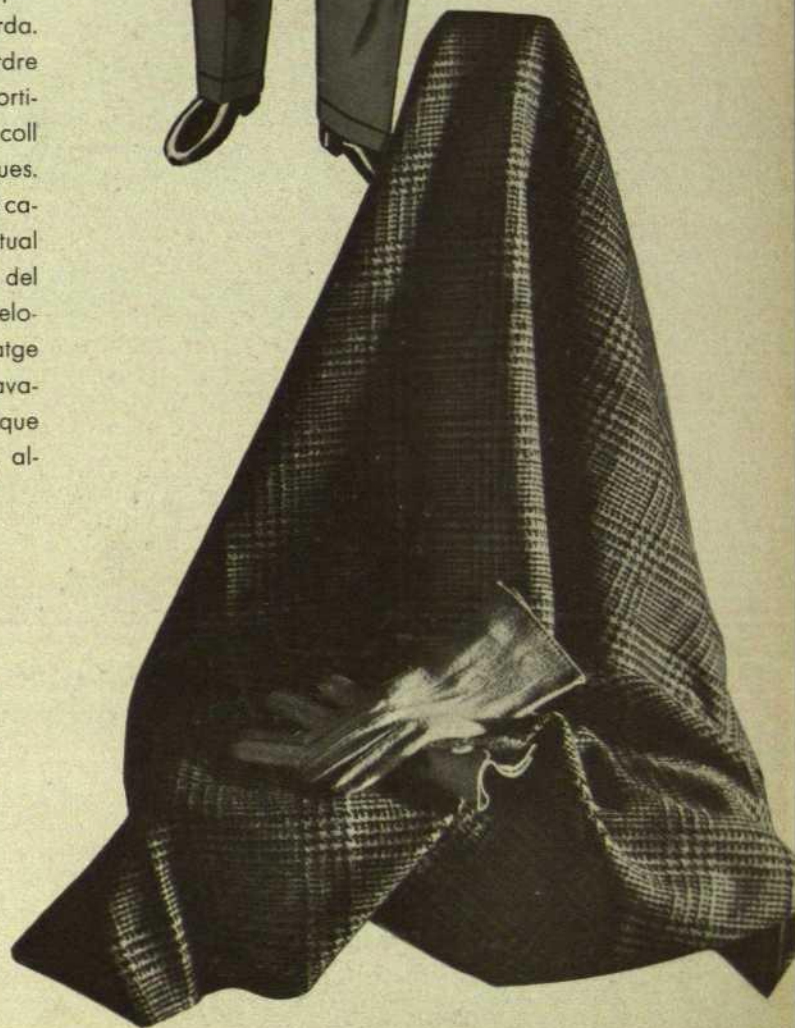
Camisa frac amb el
coll corresponent

Bata de llana

d'antílop marró fosc; per al matí o per a l'esport, el mateix calçat, però amb sola doble de cautxú.

- Deixeu-me assenyalar la gran voga de la bufanda i dels mocadors per al coll. Sempre ha estat necessària aquesta peça d'abric, però la moda la fa més necessària que mai... Colors violents per a esport i dibuixos clàssics i tons llisos per a vestir.
- Capell. Tonalitats més aviat fosques: marró, gris plom. Ales reduïdes i copa més baixa que antany.
- Indiqueu els guants gruixuts, amb costura ben marcada. S'enduu la preferència el guant de pell de senglar, color clar per al matí i en antílop castany per a la tarda.
- La camisa de franel·la segueix a l'ordre del dia en les ocasions matinals o esportives. Per a vestir, el popelin de dibuix fi i coll planxat dur, però baix i de puntes llargues.
- I per acabar amb una sentència de caràcter general, afegiré que la moda actual vol estar en harmonia amb les notes del nostre temps: aire lliure, sol, exercici, velocitat. La qual cosa, traduït al llenguatge del vestit, vol dir: vestits que no enganyin, que tolerin el dinamisme i que, ja que tots no tenim la sort d'ésser atlètics, almenys ens en doni l'aparença!

Guants pell senglar
Tall de llana chevrot an-
glès per a vestit d'esport

Foto Llovet-Frisco

Pio Baroja, en un capítol de novel·la, ha fet l'elogi sentimental de l'acordiό. Però ell es referia a l'acordiό que gemega la seva melodia grisa i monòtona en la coberta dels vaixells amarrats, o a la porta de les cases tristes del suburbi marítim. No comptava amb aquests grans acordions de teclat que toca un virtuós de carrer, enmig d'un cercle de badocs, sota el bon sol de tardor, en un passeig del centre de Barcelona.

*La casa del doctor
Guàrdia, a S'Agaró*

*El menjador de la ca-
sa del doctor Guàr-
dia, on hi ha les pin-
tures de Joan Colom
que reproduïm en
les planes següents*

Una casa davant la mar

En un bell indret de «Sa Conca», a S'Agaró, sobre un recó d'una bellesa salvatge i batuda constantment pel mar, s'alça la casa del doctor Guàrdia. Ample casal, harmeniós, que lliga perfectament amb el paisatge que l'envolta • És el millor elogi a l'arquitecte Pelai Martínez. Per a harmonitzar i embellir un tal paratge, cal posseir un fort temperament d'artista. Només un artista de raça pot acarar l'obra de l'home amb una naturalesa tan violenta i acolorida • A l'interior del casal tot convida al benestar: galeries amb porxades, d'altres obertes al mar infinit o bé protectores contra el sol de migjorn; amples corredors d'abadia; cambres espaioses i clares. Visions de mar i de pinedes sàviament disposades • Per tal que la vida espiritual i la cultura no siguin descuidades, en l'estudi del doctor una nodridíssima biblioteca vesteix les parets amb la més noble de les vestidures. En Joan Colom ha sabut convertir el menjador en una estada encisadora. Ha creat un ambient alegre i amable. Motius del nostre «folklore» han servit de tema a la magnífica decoració.

«L'hereu Riera»

La pintura de Joan Colom

La persona d'un artista té de vegades—no sempre—una relació visible i directa amb l'estil de la seva obra. En pocs casos, però, un pintor ha fet un efecte tan harmoniós, tan fraternal, al costat de la seva pintura com el que produeix Joan Colom a vora dels seus paisatges i de les seves composicions murals • Abans d'haver

llegit la seva biografia, redactada per Joan Sacs, ens havíem dit moltes vegades: «En aquest pintor hi ha alguna cosa de sanament i de noblement pagesívol». I en la primera plana de la seva biografia, trobem que, efectivament, Colom és fill d'un conreador de la terra i que ell mateix ha estat a punt d'engrapar el magall i el mantí de l'arada • Aquesta impressió que és fàcil d'explicar davant l'aspecte físic — cara eixuta i colrada, cos prim i musculat — del nostre pintor, ja és més complicada de justificar davant de les seves pintures — però no és menys forta ni decisiva • No és pas que els paisat-

BLANCAFLOR

Estava Blancaflor
sota l'arbre de la menta
que en brodava un mocador
per la filla de la reina...

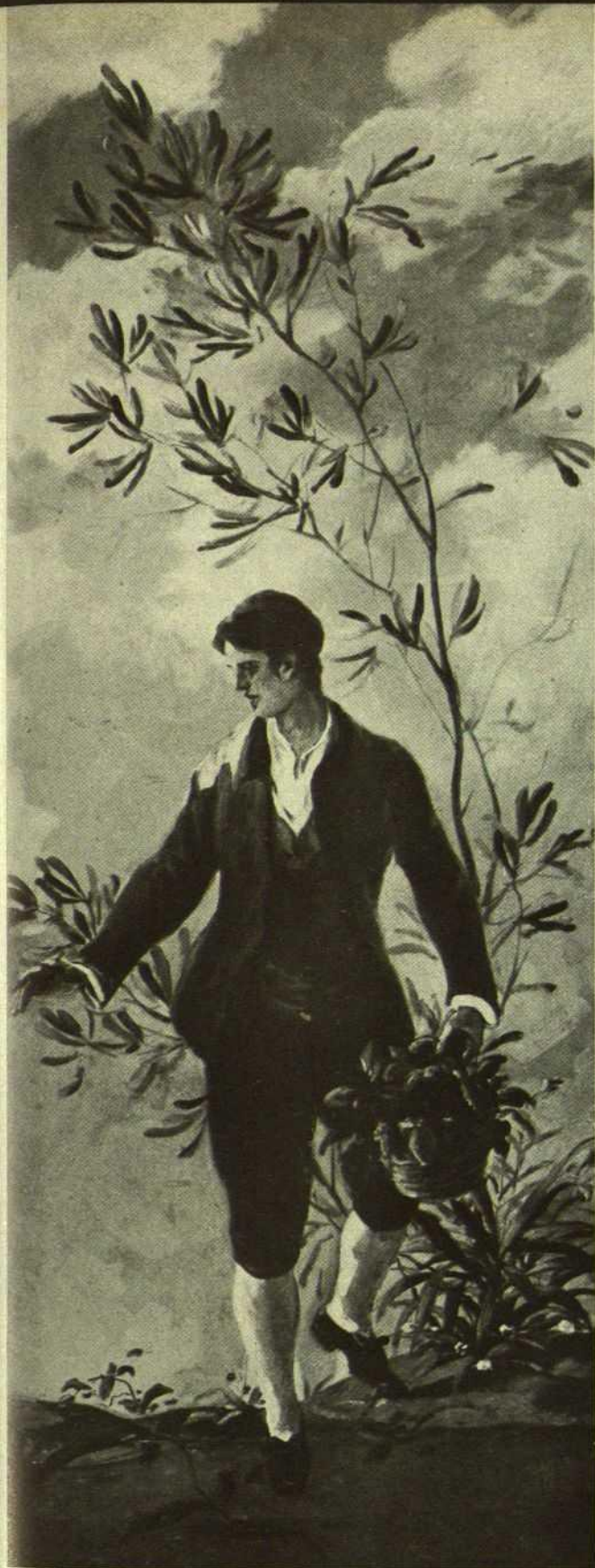

EL MARINER

A la vora de la mar
n'hi ha una donzella
que en brodava un mocador,
la flor més bella...

Donzella pagesa

Minyó collint fruita

EL BON CAÇADOR

*Les violes eren fresques
La pastora es despertà;
quan ne fou despertadeta
tots els colors trasmudà...*

Fotos
Bestard

«La senyora Isabel»

ges de Colom, d'un realisme sense preocupacions, ni manies, manquin d'un corrent de lirisme encomanadís, simpàtic—en el sentit etimològic de la paraula. És que aquest lirisme no és una recerca aparent i fatxendosa, sinó una conseqüència discretíssima i com involuntària del seu amor a les coses tangibles, als arbres, a les feixes de sembrat, als núvols, a les masies opulentes, a les garbes de blat, a les tartanes que reposen, braços enlaire, a l'entorn de la família que celebra una fontada; a les aglomeracions joïoses de carros i de bestiar de les fires empordaneses; als tarongerars de Mallorca • Joan Colom no sols creu en el món exterior, sinó que l'estima. I tota la seva dèria no és altra que de traduir en llenguatge plàstic les coses que veuen els seus ulls i acaricien les seves mans. I en aquesta tasca, que alguns idealistes qualificarien de vilment imitativa, hi posa tanta d'humilitat i tant d'amor, que sense gairebé proposar-s'ho, el món dels seus quadres agafa un sentit i una gràcia i una significació que mancava a llurs models • «Qui vol salvar la vida, la perdrà», diu l'Evangeli en alguna banda. Qui es preocupa massa de crear, deslloriga. Qui s'obsessiona a la recerca d'un esperit antireal, perd la realitat i no guanya res. Però Colom, gràcies a la seva sòlida rel pagesa, no abandona mai el fecund contacte de la terra • MYSELF

AVISOS DE LA MODA

Encara que cada creador, cada «couturier», dona una nota pròpia, la moda imposa cada temporada unes línies generals, escapar de les quals no és possible a cap dona que s'estimi. Quasi diríeu que neix una nova dona a cada estació, amb un nou tipus i una nova silueta. Però la gràcia està precisament a saber conservar, dintre la mena d'uniformitat imposada pels dictadors de la moda, el «cachet» personal i adaptar-hi les novetats que ens ofereix la inventiva dels creadors de models • El cos femení renuncia aquest hivern a les formes a la «garçonne», es decanta cap a un tipus de dona més dona, del qual no és absent

El Dique Flotante
Col·lecció Tardor-Hivern 1933

Foto Batlles

El Dique Flotante
Col·lecció Tardor-Hivern 1933

Foto Batllés

la tercera dimensió. Els «couturiers» tot pensant en l'esveltesa de les àmfores, no han oblidat la dona, i, encara que amb certes restriccions, han tingut en compte la línia femenina, la silueta perd la seva planor per a esdevenir agradablement modelada. La roba, sobretot en els vestits de nit, s'emmotlla al cos fins als genolls, a partir d'on la línia

s'eixampla • No vol dir que aquestes bones intencions simplifiquin les coses: els detalls són minuciosos i els gèneres de gran qualitat. El luxe s'alia a la simplicitat, la sump-
tuositat depèn sobretot de la bellesa intrínseca del material • El matí, caldrà acon-
tentar-nos amb els models d'esport i de viatge. El que cal, en escollir un conjunt de matí,
és pensar en el paisatge: colors que harmonitzen amb els «links» d'un camp de golf,
desentonen en plena Diagonal • El conjunt de tarda s'enriqueix de túniques de setí
vorejades de pell, amb «tres quarts», i abrics molt ben resoltos. La gamma dels colors,

Foto Batlles

El Dique Flotante
Col·lecció Tardor-Hivern 1933

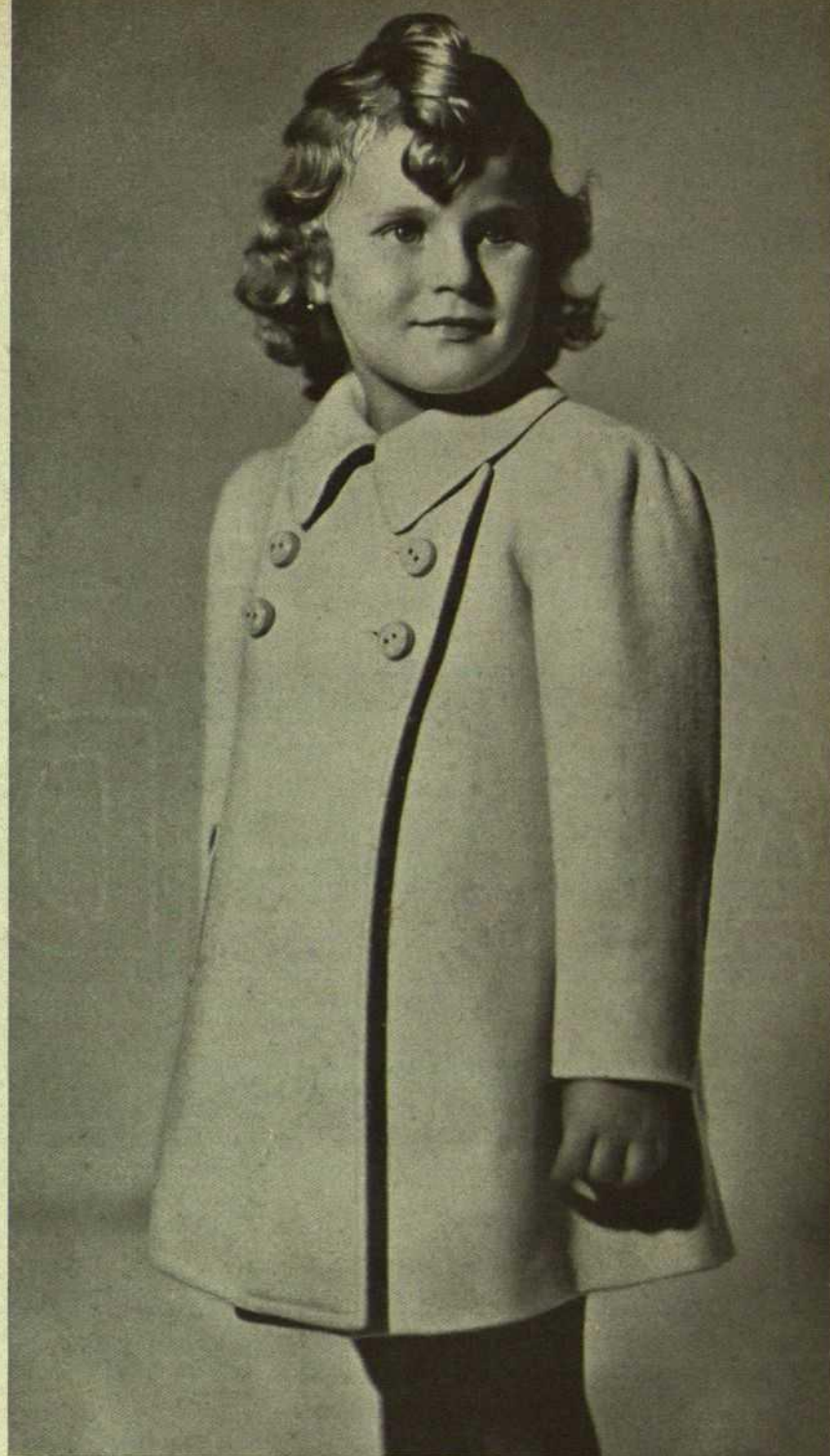
Foto Batlles

així com la dels gèneres, és de gran variació i va des del vellut als tricots, i de l'esca, pansa, borgonya, gris taup i tota la sèrie dels verds oliva i marrons, al negre; color que segurament, com sempre, serà el que comptarà amb més adeptes. Els colls de pells juguen un gran paper, i en general es pot dir que tant a la tarda com a la nit, aquesta temporada les pells prenen molta importància: menys astracan, molt «renard argenté» i blau; força castor

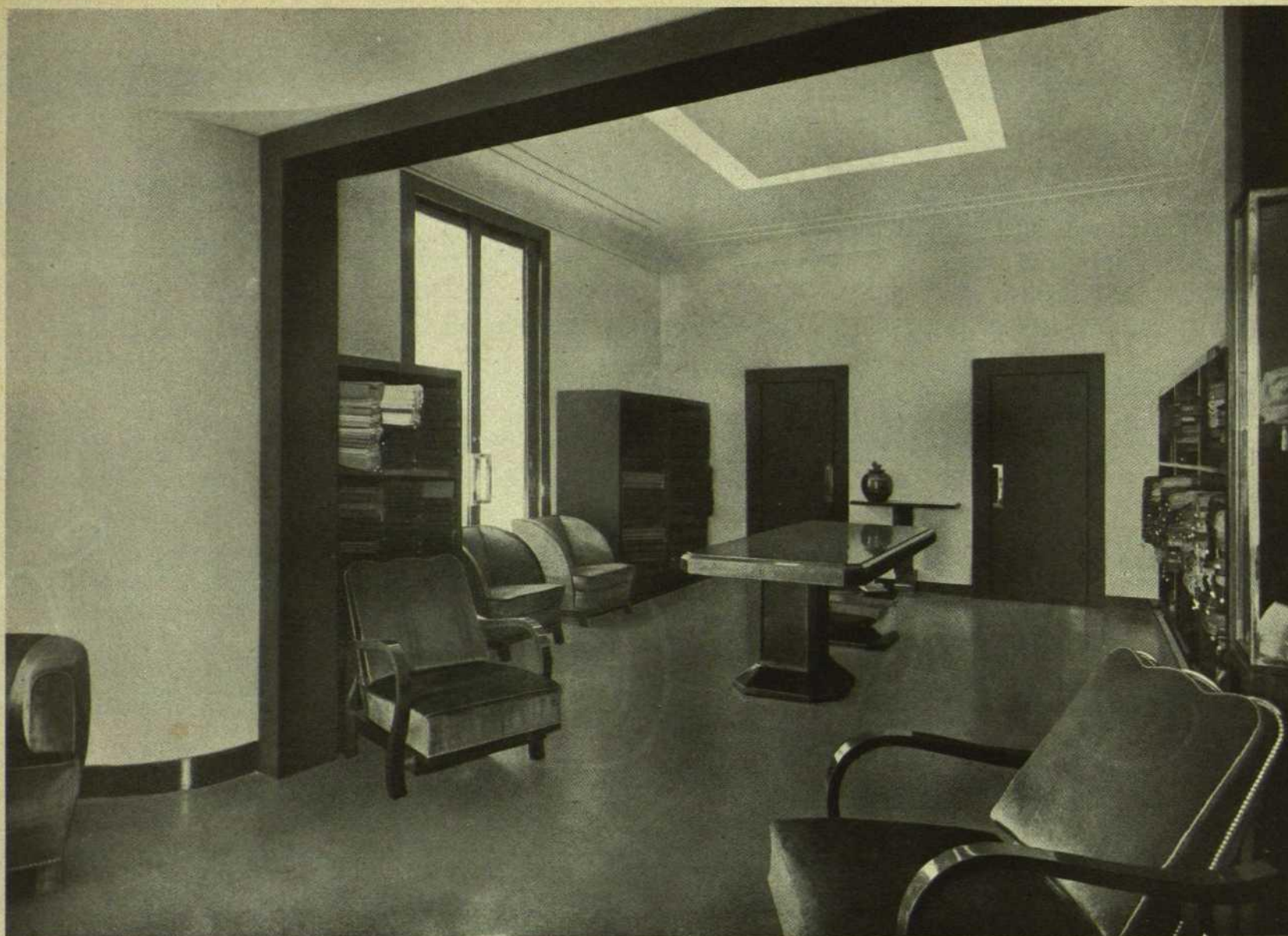
- Les robes de nit són en gèneres fastuosos, poc escotades de davant i molt de darrera, i sovint allargades amb una cua, resseguint les corbes naturals del cos i que amb encert han estat anomenades «de sirena»
- Els

El Dique Flotante
Col·lecció Tardor-Hivern 1933

capells sostenen un equilibri perfecte amb els vestits i, inclinats sobre la cara, tenen una gràcia extraordinària. Els cabells tendeixen a escurçar-se • Les sabates són menys complicades i de línia afinada. Les mitges han suprimit l'espiga • Les joies segueixen essent el complement elegant del vestit. Com a novetat, aquest hivern, es llença una creació que recorda les antigues «criolles», aplicada al vestit o al capell • CECÍLIA C. DE MALVEHY

El Dique Flotante
Dos models de la col·lecció per a nenes

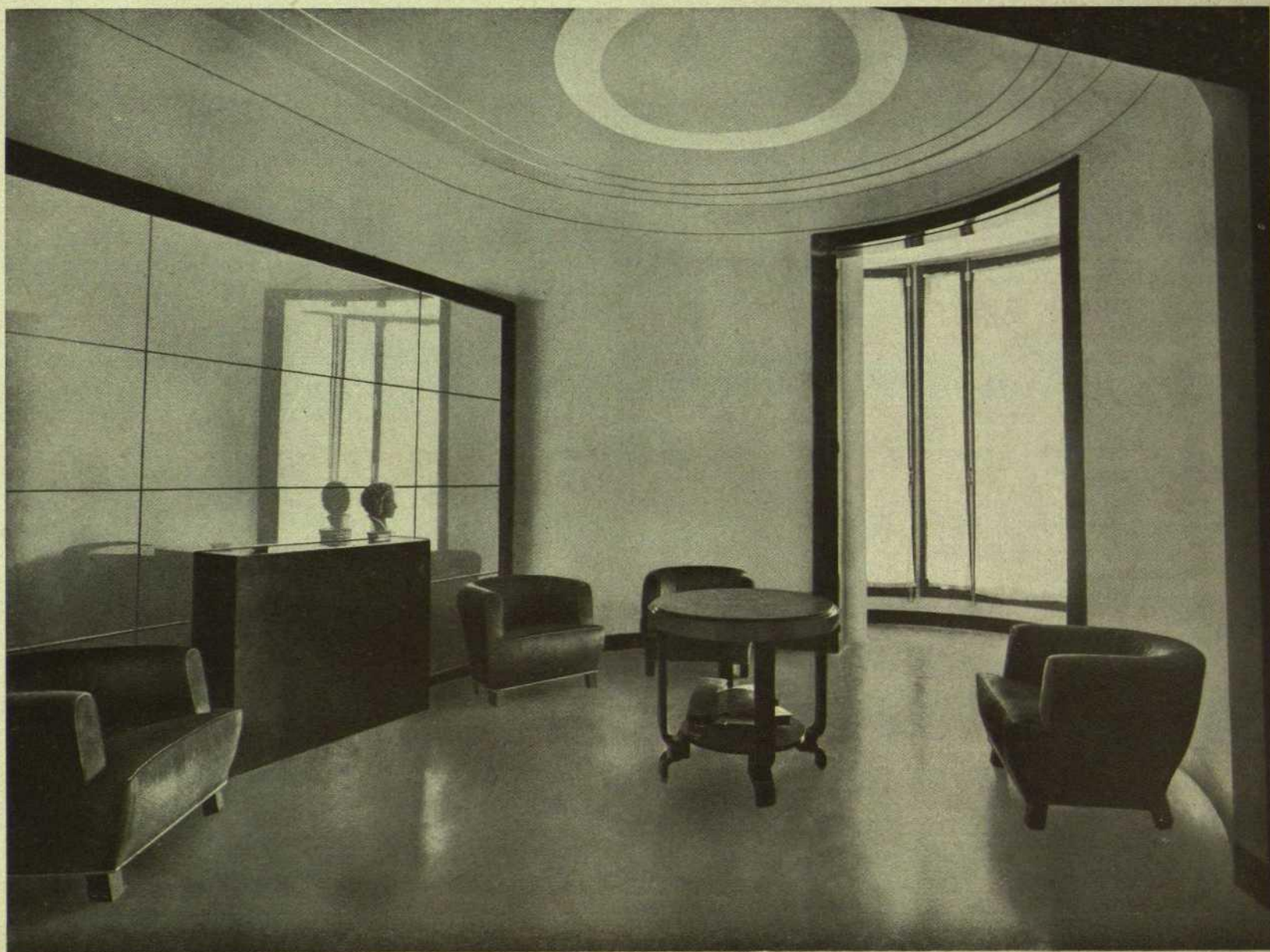
*Una vista de l'establiment de
sastreteria del senyor Rabat*

Entre un establiment de l'any 1933 i un de 1900 (per no recular més), hi ha diferències. Això és el que volen demostrar els industrials i comerciants moderns en les actuals instal·lacions • En lloc de l'enfarfegament que semblava consubstancial als antics establiments, una sastreteria, la que acaba d'instal·lar, per exemple, el senyor Rabat al Passeig de Gràcia, ens ofereix la sensació neta i sedant d'uns mobles llisos,

d'unes parets sense penjarelles, d'un paviment unit i brillant. Dins aquesta atmosfera, el client pot triar el seu vestit o el seu abric amb una serenitat magnífica i un tacte segur. Res no l'atabala; res no el mareja. La difícil operació de preveure l'efecte d'un color o d'una forma que ha de lligar-se íntimament amb la nostra persona, troba a la sastreria moderna les màximes garanties • El noble art de la tisora continua, malgrat totes les atzagaiades del nudisme, essent consubstancial amb la veritable elegància.

Fotos Miarnau

Un angle del mateix establiment

JAUME LLONGUERES

Pocs artistes es troben tan perplexos davant llur comesa com els decoradors. La confusió de les tendències que es disputen llur preferència és enorme. A penes han cregut que trobaven una direcció forta, amb probabilitats d'imposar-se i d'acabar esdevenint l'estil de la nostra època, veuen que flaqueja, vacil·la i finalment es disgrega per deixar el pas a una altra tendència que s'inicia amb un ímpetu

Saló de la casa del senyor Xavier Tort-Martorell, a Barcelona

Un altre aspecte del saló del senyor Xavier Tort-Martorell. En l'angle del fons, la taula de «bridge»

parellament esperançador • Es, sens dubte, aquesta desorientació general de les arts decoratives el que inspira als homes de vera sensibilitat i de consciència afinada una gran prudència. No rompen pas amb les noves escoles, però tampoc no s'hi llencen a ulls clucs. No s'entesten pas a mantenir una tradició que saben caduca, ferida de mort, però procuren amb compte descobrir quines constants hi ha en l'art del país, i si s'adonen que les dites constants descansen en una base lògica, en un imperatiu del clima o de les necessitats que crea, aleshores les accepten com a normes de llurs realitzacions • És aquest intel·ligent equilibri entre les tendències modernes i les necessitats que eren d'ahir, però que són

*Detall del mateix Saló; al fons,
davant el finestral, un moble-bar*

d'avui i no poden deixar d'ésser de demà, allò que dóna preu a les obres de Jaume Llongueres. Ell coneix a meravella la darrera troballa de la decoració nòrdica, però no oblida mai que treballa a Catalunya, a les vores de la Mediterrània i per a una gent amb determinat tipus ètnic • Llongueres, per exemple, acceptarà tot d'una la supressió dels complicats lampadaris que penjaven del sostre de les cases i eren un motiu d'orgull i de vanitat per a llurs propietaris

Secreter en un recó del
saló. Darrera, hi ha un para-
vent de vellut color «beige»

El moble-bar, entre-
obert, exhibeix els
seus rengles de copes

La il·luminació elèctrica, evidentment, ha fet inútils aquestes baluernes. La claror indirecta dóna, indiscutiblement, més finor als mobles i més suavitat als ulls. En canvi — i diem això perquè res no il·lustra tant una posició teòrica com un exemple concret — Llongueres s'ensinistrà a construir aquests llits massissos, sense potes, que dominen

Dormitori del senyor A. R.

en l'art alemany. Per què? Per una raó pràctica i literalment *terre à terre*, però irrefutable: en els nostres climes, on domina el paviment de mosaic, és necessari que la baieta amarada d'aigua pugui circular arreu... • Gràcies a aquesta vigilància del sentit comú, no menys

Recó íntim en un «hall»,
a casa del senyor A. R.

activa que la del seu bon gust, Jaume Llongueres va creant interiors que agraden, i que satisfan les necessitats de la família — sobretot si la família, a més de tenir diners, en té, de necessitats. Diem això perquè hi ha encara en les nostres latituds persones benestants que menen dins de casa una vida tan simple, tan reclosa, per no dir tan pobre, que l'infeliç decorador manca d'aquell suport de les exigències vitals que és indispensable per a estimular la seva imaginació i posar en joc les seves facultats.

Un altre aspecte del dormitori del senyor A. R.

